

УДК 343.36

Орел Ю.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри правознавства
Миколаївського міжрегіонального інституту
розвитку людини Університету «Україна»

**ПИТАННЯ РОЗМЕЖУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТАТТЯМИ
390-393 КК УКРАЇНИ, І КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧИХ ПРОСТУПКІВ,
ВЧИНЕНИХ ЗАСУДЖЕНИМИ, ЯКІ ВІДБУВАЮТЬ ПОКАРАННЯ У ВИДІ
ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ**

Анотація. У статті досліджено наукові погляди вчених стосовно юридичної природи правопорушень, що вчиняються засудженими, визначено критерії та проведено розмежування злочинів, передбачених статтями 390-393 КК України і кримінально-виконавчих проступків, вчинених засудженими, які відбувають покарання у виді позбавлення волі.

Ключові слова: дії, що дезорганізують роботу установ виконання покарань, втеча, злісна непопора, розмежування злочинів.

Орел Ю.В.,

кандидат юридических наук, доцент,
доцент кафедры правоведения
Николаевского межрегионального института
развития человека Университета «Украина»

**ВОПРОСЫ РАЗГРАНИЧЕНИЯ ПРЕСТУПЛЕНИЙ, ПРЕДУСМОТРЕННЫХ
СТАТЬЯМИ 390-393 УК УКРАИНЫ, И УГОЛОВНО-ИСПОЛНИТЕЛЬНЫХ
ПРОСТУПКОВ, СОВЕРШЕННЫХ ОСУЖДЕННЫМИ, ОТБЫВАЮЩИМИ
НАКАЗАНИЕ В ВИДЕ ЛИШЕНИЯ СВОБОДЫ**

Аннотация. В статье исследованы научные взгляды ученых относительно юридической природы правонарушений, совершаемых осужденными, определены критерии и проведено разграничение преступлений, предусмотренных статьями 390-393 УК Украины и уголовно-исполнительных проступков, совершенных осужденными, отбывающими наказание в виде лишения свободы.

Ключевые слова: действия, дезорганизующие работу учреждений исполнения наказаний, побег, злостное неповиновение, разграничение преступлений.

Orel Yu. V.

Ph.D. in Law, Associate Professor
associate Professor of department of jurisprudence
of the Nikolayev interregional institute
of human development University «Ukraine»

**QUESTIONS OF DIFFERENTIATION OF THE CRIMES, PROVIDED
BY ARTICLE 390-393 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE, AND
CRIMINAL-EXECUTIVE OFFENSES, COMMITTED BY PRISONERS**

Annotation. In the article the scientists of scientific views regarding the legal nature of the offenses committed by prisoners serving sentences of imprisonment. There they feature, unlike other torts as their subject has special legal status, exempting it from the jurisdiction of other authorities, as well as penalties that apply for their commission.

Author inclined to believe true view of scientists who believe that violations of prisoners is the basis of a new kind of responsibility because the specificity of the nature and the purpose of applying penalties and, most importantly, the range of public relations, that they are protected, determine the responsibility of prisoners formed as an independent legal views responsibility. Therefore it is proposed to call such offenses penal deed and type of liability, respectively, recognize the criminal-executive.

The article deals with offenses that are most similar crimes envisaged in Articles 390-393 of the Criminal Code and the criteria of distinction. Despite the fact that between them there is a close relationship and interaction, they differ primarily by their degree of danger to society, that is the object of attack.

The attention also that the criminal offense is different from the executive offense under Art. 392 Criminal Code of Ukraine, the nature of the threat, as it includes the following types of threats that are not associated with the use of intimidation to the victim of physical violence. Acts related to flee, with the objective of practically does not relate to penal offenses, since formal legal perspective unauthorized exit from the scope of supervision is criminalized escape, and illegal movement inside the colony, considered as violation order punishment. It is noted that the signs of the subject and the subjective side penal offense almost coincide with the signs of the article analyzed crimes.

Keywords: actions disorganizing work of penitentiary institutions, escape, malicious disobedience, differentiation crimes.

Актуальність проблематики. Проблема відмежування злочинів і кримінально-виконавчих проступків, вчинених засудженими, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, виникла не на порожньому місці. В процесі досудового розслідування завжди відзначалися особливі складності в розслідуванні злочинів, вчинених засудженими, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, що носять як об'єктивний, так і суб'єктивний характер.

Ступінь наукової розробки проблеми. В юридичній літературі питання, пов'язані із з'ясуванням юридичної природи правопорушень, що вчиняються засудженими, а також з їх розмежуванням із злочинами, досліджувалися у працях таких вчених, як Г.А. Аванесов, М.П. Журавлев, І.В. Каретников, В.Є. Квашиш, В.М.Кудрявцев, Г.В. Курбатова, Б.М. Лазарев, А.І. Марцев, О.С. Міхлін, А.О. Новіков, Г.А. Радов, М.В. Романов, В.М. Трубников та ін. Проте й досі багато аспектів цієї проблематики залишаються дискусійними.

Мета статті – дослідити наукові погляди вчених, стосовно юридичної природи правопорушень, що вчиняються засудженими, визначити критерії та провести розмежування злочинів, передбачених статтями 390-393 КК України і кримінально-виконавчих проступків, вчинених засудженими, які відбувають покарання у виді позбавлення волі.

Виклад матеріалу. У літературі порушення порядку відбування покарання, як правило, визначається дисциплінарним проступком у зв'язку з тим, що зазначеному виду правопорушень властива самостійна юридична природа, відмінна від інших деліктів, так як суб'єкт, який його вчиняє, має особливий правовий статус, що виводить його з-під юрисдикції всіх інших органів влади. Її замінюють повноваження адміністрації установ виконання покарань. Факт підпорядкованості позбавлених волі адміністрації є визначальною ознакою дисциплінарної відповідальності [1-4]. Крім цього вчені відзначають специфічність і самих деліктів, і заходів стягнення за їх вчинення, на підставі чого обґрунтовано не визнають вказаний вид правопорушень адміністративними [1, с. 7-8; 2, с. 4; 5, с. 87; 6, с. 13-14; 7, с. 50].

Однак ця точка зору поділяється не всіма авторам. Зокрема, по суті не признає самостійності дисциплінарної відповідальності Г.А. Радов, і пропонує притягати і до дисциплінарної, і до адміністративної відповідальності у тому випадку, якщо дисциплінарний проступок містить ще й ознаки адміністративного правопорушення (наприклад, дрібне хуліганство та ін.) [8, с. 83-93].

Очевидно, що з такою думкою погодитися не можна вже тому, що вона суперечить принципу справедливості. Ми схильні вважати вірною точку зору тих вчених, які вважають, що правопорушення засуджених є підставою нового виду відповідальності, оскільки специфіка характеру і цілей застосування заходів стягнення і, найголовніше, коло суспільних відносин, що ними захищаються, визначають відповідальність позбавлених волі як самостійний сформований вид юридичної відповідальності. Виходячи з цього, відображаючи сутність даного правопорушення, нами пропонується іменувати його кримінально-виконавчим проступком, а вид відповідальності, відповідно, визнати кримінально-виконавчою.

З питання про відмежування злочинів і кримінально-виконавчих проступків (адміністративних правопорушень як аналога проступку) в літературі існують три точки зору. Відповідно до першого підходу, тільки злочин володіє специфічною ознакою суспільної небезпеки [9-11]. Відповідно до другого підходу правопорушення, не володіє на відміну від злочинів ознакою суспільної небезпеки, в той же час є шкідливим для суспільства [12-15]. У відповідності з третім підходом, і злочин, і адміністративне правопорушення є суспільно небезпечними діяннями, але розрізняються ступенем цієї небезпеки [16-18].

Кримінально-виконавчий проступок є різновидом делікту, тому структура його елементів повністю збігається зі структурою будь-якого правопорушення: об'єкт, об'єктивна та суб'єктивна сторони, суб'єкт. Оскільки суспільну небезпечність характеризують всі елементи складу злочину і, відповідно, соціальну шкідливість проступку, то представляється доцільним провести розмежування досліджуваних злочинів із проступками за елементами складу правопорушення.

Об'єктом кримінально-виконавчого проступку, як і будь-якого правопорушення, виступають певні суспільні відносини. На думку більшості юристів, такими слід вважати режим, як встановлений порядок виконання та відбування покарання. Законодавець, назвавши зазначений вид делікту порушенням встановленого порядку виконання та відбування покарання, визначив його націленість на заподіяння шкоди, перш за все, режиму.

Слід зазначити, що вказана точка зору визнається не всіма вченими. Окремі вчені вважають, що об'єктом проступку виступає правопорядок [1, с. 9-10]. Навіть якщо визнати правопорядком певну систему суспільних відносин, що не впливає з позиції цих авторів, так як безпосереднім об'єктом вони визнають конкретні обов'язки засуджених, то очевидно, що таке розуміння об'єкта необґрунтовано звужує шкідливість кримінально-виконавчих проступків.

Функції режиму відбування покарання реалізується комплексно, вони доповнюють одна одну й взаємопов'язані між собою. Отже, порушуючи режим, засуджений заподіює шкоду суспільним відносинам, що забезпечують і правопорядок, і реалізацію кари, і процес виправлення, і порядок управління. Оскільки режим суворо регламентований нормами кримінально-виконавчого права, тому в цьому аспекті він набуває характеру правовідносин. Групи правовідносин, які входять в режим, є підсистемами, що утворюють якісно нову єдину систему. Остання, в свою чергу, взаємодіючи з іншою групою відносин, становить правовідносини, що регулюють реалізацію вироку суду. Як вказують вчені, забезпечуючи охорону правовідносин, що

регулюють виконання позбавлення волі у зв'язку з кримінально-виконавчою діяльністю з приводу реалізації вироку суду, кримінальне право забезпечує і охорону режиму [19, с. 27-28].

Однак деякі автори визнають самотійність режиму як об'єкта кримінально-правової охорони, наприклад, стосовно до втечі [20, с. 21; 21, с. 7]. Визначення режиму об'єктом втечі не тільки звужує область суспільних відносин, на які посягає втікач, на що неодноразово звертала увагу Ш.С. Рашковська, а й вимагає в цьому випадку необґрунтованого притягнення до кримінальної відповідальності осіб, які посягають тільки на режим, наприклад шляхом незаконного переходу з однієї ізольованої дільниці до іншої в межах однієї виправної установи [22; 23, с. 153].

Таким чином, аналізовані нами злочини відрізняються від кримінально-виконавчих проступків за об'єктом тим, що останні заподіюють шкоду тільки інтересам кримінально-виконавчої діяльності як системі суспільних відносин, що самотійно функціонує. Заподіяна злочином шкода, виходить за рамки зазначеної системи і викликає негативні зміни у правовідносинах, що виникають з приводу реалізації вироку суду. Здатність діянь заподіювати різну шкоду суспільним відносинам, охоронюваним законом: при кримінально-виконавчому проступку – тільки нормальній діяльності органів пенітенціарної служби України, при злочині – її існуванню як засобу забезпечення реалізації акта судової влади, є основною відмінною ознакою аналізованих правопорушень.

При вивченні питання про співвідношення кримінально-виконавчих проступків і злочинів важливе значення має характер самих дій, вчинених засудженими. Об'єктивна сторона злочину – це той елемент, який найбільш повно відбивається в статті закону. Однак у КВК України відсутня конкретизація проступків, що значно ускладнює правозастосовчу діяльність, тому правильне їх визначення можливе лише при співвідношенні з іншими деліктами.

Так, погроза як вид кримінально-виконавчого проступку має багато спільного з психічним насильством щодо суб'єкта пенітенціарної діяльності, а точніше кажучи, є його різновидом. Погроза, яка виплаває із змісту такого діяння, передбаченого ст. 392 КК, як тероризування засуджених, з точки зору зовнішніх її ознак буде присутня при сукупності наступних умов: а) адресата погрози – співробітник колонії або засуджений; б) характеру загрози – залякування будь-яким за інтенсивністю фізичним насильством; в) її обумовленість поведінкою потерпілого – належною кримінально-виконавчої діяльністю. Таким чином, погроза як вид кримінально-виконавчого проступку відрізняється від злочину з об'єктивної сторони, по-перше, характером погрози і, по-друге, соціально-значущою поведінкою потерпілого.

За характером погрози кримінально-виконавчий проступок відрізняється від злочину тим, що його складають такі види погроз, які не пов'язані з залякуванням застосуванням фізичного впливу. До них слід відносити: погрозу знищення, пошкодження або розкрадання майна потерпілого чи його близьких; погрозу поширення відомостей, що ганьблять честь і гідність потерпілого або його близьких; погрозу непокори законним вимогам адміністрації колонії; погрозу вчинення правомірних, але не бажаних для потерпілого дій, тощо [23, с. 156].

Що стосується злісної непокори вимогам адміністрації установи виконання покарань, то для притягнення особи до кримінальної відповідальності за ст. 391 КК України потрібне не одноразове вчинення непокори, а систематичне.

Діяння, пов'язані із втечею, з об'єктивної сторони практично ніяк не співвідносяться з кримінально-виконавчими проступками, оскільки з формально-юридичної точки зору самовільний вихід із сфери нагляду є кримінально-каранною втечею, про що говорилося раніше. Незаконні переміщення всередині колонії є порушеннями порядку відбування покарання.

Не відрізняються за суб'єктивною стороною злочини, передбачені статтями 390, 391, 392, 393 КК, від відповідних проступків, так як до кримінально-виконавчої відповідальності притягаються, як правило, ті засуджені, які вчинили проступки умисно. Ознаки суб'єкта кримінально-виконавчого проступку практично повністю збігаються з ознаками аналізованих нами злочинів.

Висновок. Підводячи підсумок сказаному, слід зазначити, що різниця злочинів і кримінально-виконавчих проступків криється в ступені суспільної шкідливості. Діяння засуджених, які мають підвищену ступінь шкідливості, що обумовлюють появу нової якості – суспільної небезпеки, визнаються злочином. Юридичне вираження суспільної шкідливості правопорушення закріплюється в ознаках його складу. Тому, кваліфікуючи злочини зі «змішаною» протиправністю та враховуючи наявність тісного взаємозв'язку всіх структурних елементів його складу з елементами складу кримінально-виконавчого проступку, необхідно встановлювати всі ознаки складів зазначених видів делікту.

Список використаних джерел:

1. Журавлев М.П. Правонарушения осужденных к лишению свободы и меры дисциплинарной ответственности / М.П. Журавлев, Г.А. Аванесов, В.Е. Квашиш, А.А. Новиков. – М.: Изд-во ВНИИ МВД СССР, 1970. – 144 с.
2. Марцев А.И. Дисциплинарная ответственность осужденных к лишению свободы: Учебное пособие / А.И. Марцев. – Омск: Омская ВШ МВД СССР, 1969. – 68 с.
3. Курбатова Г.В. Дисциплинарная ответственность осужденных к лишению свободы: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Г.В. Курбатова. – Рязань, 2003. – 26 с.
4. Романов М. В. Дисциплінарна відповідальність засуджених до позбавлення волі / М. В. Романов. – Х.: Фоліо, 2004. – 160 с.
5. Марцев А.И. Злостное нарушение требований режима в исправительно-трудовых учреждениях – преступление / А.И. Марцев // 50 лет СССР и развитие советского государства и права. – Омск, 1973.- С.84-90.
6. Васильев А.И. Правовые основы применения мер поощрения и взыскания к осужденным к лишению свободы / А.И. Васильев. – Рязань: РВШ МВД СССР, 1982. – 93 с.
7. Трубников В.М. Уголовно-исполнительное право Украины. Общая часть: Учебное пособие / В.М. Трубников. – Харьков: Рубикон, 1998. – 144 с.
8. Радов Г.А. Ответственность за административные правонарушения осужденных к лишению свободы / Г.А. Радов // Вопросы борьбы с преступностью в сибирском регионе. – Омск, 1986. – С. 83-93.
9. Дурманов Н. Д. Понятие преступления / Дурманов Н.Д.; Отв. ред.: Шаргородский М.Д. – М.-Л.: Изд-во АН СССР, 1948. – 315 с.
10. Курс уголовного права. В пяти томах / Борзенков Г.Н., Комиссаров В.С., Крылова Н.Е. и др.; Под ред. Н.Ф. Кузнецовой, И.М. Тяжковой. – М.: Зерцало, 2002. – Т. 1. Общая часть: Учение о преступлении. – 624 с.
11. Бахрах Д.Н. Административный проступок и преступление // Вопросы совершенствования уголовно-правовых мер борьбы с преступностью: Межвуз. сб. науч. тр. – Свердловск: СвЮИ., 1983. – С. 8-23.
12. Ершов В.Н. Административные проступки в советской розничной торговле и борьба с ними: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / В.Н. Ершов. – М., 1955. – 16 с.

13. Моргун О.И. Административно-правовые средства борьбы с правонарушениями в сфере охраны морских биологических ресурсов (По материалам Дальневосточного региона): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.14 / Моргун Ольга Ильинична. – Хабаровск, 2004. – 205 с.
14. Шемшученко Ю.С. Правовые проблемы экологии / Шемшученко Ю.С. – Київ: Наукова думка, 1989. – 231 с.
15. Даньшин И.Н. За преступление – наказание / И.Н. Даньшин. – Харьков: Вища школа, 1975. – 104 с.
16. Азарян Е.Р. Преступление. Наказание. Правопорядок / Е.Р. Азарян – С.-Пб.: Юрид. центр Пресс, 2004. – 229 с.
17. Шишов О.Ф. Преступление и административный проступок: учебное пособие / О.Ф. Шишов. – М.: ВЮЗИ, 1967. – 67 с.
18. Лунев А.Е. Административная ответственность за правонарушения / А.Е. Лунев – М.: Госюриздат, 1961. – 187 с.
19. Марцев А.И. Некоторые вопросы исправительно-трудового права в связи с принятием нового законодательства / А.И. Марцев // Сибирские юридические записки. – 1971. – Вып. 2. – С. 21-30.
20. Бектибаев Д.Б. Ответственность за преступления против социалистического правосудия по УК Казахской ССР: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Д.Б. Бектибаев. – Алма-Ата, 1962. – 23 с.
21. Плужник О.І. Кримінальна відповідальність за порушення режиму відбування покарання у виправних установах та тримання під вартою: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Плужник Олена Іванівна. – К., 2003. – 201 с.
22. Рашковская Ш.С. Преступления против правосудия: Учебное пособие / Ш.С. Рашковская. – М.: ВЮЗИ, 1978. – 104 с.
23. Примак А.А. Уголовная ответственность за преступления, посягающие на установленный порядок исполнения наказания в виде лишения свободы: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Александр Александрович Примак. – Красноярск, 2003. – 244 с.

References

1. Zhuravlev M.P. Pravonarusheniya osuzhdennyih k lisheniyu svobody i meryi distsiplinarney otvetstvennosti / M.P. Zhuravlev, G.A. Avanesov, V.E. Kvashis, A.A. Novikov. – М.: Izd-vo VNII MVD SSSR, 1970. – 144 с.
2. Martsev A.I. Distsiplinarneya otvetstvennost osuzhdennyih k lisheniyu svobody: Uchebnoye posobie / A.I. Martsev. – Omsk: Omskaya VSh MVD SSSR, 1969. – 68 s.
3. Kurbatova G.V. Distsiplinarneya otvetstvennost osuzhdennyih k lisheniyu svobody: avtoref. dis... kand. yurid. nauk: 12.00.08 / G.V. Kurbatova. – Ryazan, 2003. – 26 s.
4. Romanov M. V. Distsiplinarneya vldpovidalnost zasudzhennyih do pozbavleniya volii / M. V. Romanov. – Н.: Folio, 2004. – 160 s.
5. Martsev A.I. Zlostnoye narusheniye trebovaniy rezhima v ispravitelno-trudovyyih uchrezhdeniyah – prestupleniye / A.I. Martsev // 50 let SSSR i razvitiye sovetskogo gosudarstva i prava. – Omsk, 1973. - S.84-90.
6. Vasilev A.I. Pravovyye osnovy primeneniya mer pooschreniya i vzyiskaniya k osuzhdennyim k lisheniyu svobody / A.I. Vasilev. – Ryazan: RVSh MVD SSSR, 1982. – 93 s.
7. Trubnikov V.M. Ugolovno-ispolnitelnoye pravo Ukrainyi. Obschaya chast: Uchebnoye posobie / V.M. Trubnikov. – Harkov: Rubikon, 1998. – 144 s.
8. Radov G.A. Otvetstvennost za administrativnyye pravonarusheniya osuzhdennyih k lisheniyu svobody / G.A. Radov // Voprosy borby s prestupnostyu v sibirskom regione. – Omsk, 1986. – S. 83-93.
9. Durmanov N. D. Ponyatiye prestupleniya / Durmanov N.D.; Otv. red.: Shargorodskiy M.D. – М.-Л.: Izd-vo AN SSSR, 1948. – 315 с.
10. Kurs ugolovnoy prava. V pyati tomah / Borzenkov G.N., Komissarov V.S., Kryilova N.E. i dr.; Pod red. N.F. Kuznetsovoy, I.M. Tyazhkovoy. – М.: Zertsalo, 2002. – Т. 1. Obschaya chast: Ucheniye o prestuplenii. – 624 s.
11. Bahrah D.N. Administrativnyy prostupok i prestupleniye // Voprosy sovershenstvovaniya ugolovno-pravovyyih mer borby s prestupnostyu: Mezhevuz. sb. nauch. tr. – Sverdlovsk: SvYuI., 1983. – S. 8-23.
12. Ershov V.N. Administrativnyye prostupki v sovetskoy roznichnoy torgovle i borba s nimi: avtoref. dis... kand. yurid. nauk: 12.00.08 / V.N. Ershov. – М., 1955. – 16 s.
13. Morgun O.I. Administrativno-pravovyye sredstva borby s pravonarusheniyami v sfere ohrany morikh biologicheskikh resursov (Po materialam Dalnevostochnogo regiona): dis. ... kand. yurid. nauk: 12.00.14 / Morgun Olga Ilinichna. – Habarovsk, 2004. – 205 с.

14. Shemshuchenko Yu.S. Pravovyye problemy ekologii / Shemshuchenko Yu.S. – KiYiv: Naukova dumka, 1989. – 231 s.
15. Danshin I.N. Za prestuplenie – nakazanie / I.N. Danshin. – Harkov: Vischa shkola, 1975. – 104 s.
16. Azaryan E.R. Prestuplenie. Nakazanie. Pravoporyadok / E.R. Azaryan – S.-Pb.: Yurid. tsentr Press, 2004. – 229 s.
17. Shishov O.F. Prestuplenie i administrativnyiy prostupok: uchebnoe posobie / O.F. Shishov. – M.: VYuZI, 1967. – 67 s.
18. Lunev A.E. Administrativnaya otvetstvennost za pravonarusheniya / A.E. Lunev – M.: Gosyurizdat, 1961. – 187 s.
19. Martsev A.I. Nekotoryie voprosy ispravitelno-trudovogo prava v svyazi s prinyatiem novogo zakonodatelstva / A.I. Martsev // Sibirskie yuridicheskie zapiski. – 1971. – Vyip. 2. – S. 21-30.
20. Bektibaev D.B. Otvetstvennost za prestupleniya protiv sotsialisticheskogo pravosudiya po UK Kazahskoy SSR: avtoref. dis... kand. yurid. nauk: 12.00.08 / D.B. Bektibaev. – Alma-Ata, 1962. – 23 s.
21. Pluzhnik O.I. KrimInalna vIdpovIdalnlst za porushennya rezhimu vIdbuvannya pokarannya u vipravnih ustanovah ta trimannya pld vartoyu: dis. ... kand. yurid. nauk: 12.00.08 / Pluzhnik Olena Ivanivna. – K., 2003. – 201 s.
22. Rashkovskaya Sh.S. Prestupleniya protiv pravosudiya: Uchebnoe posobie / Sh.S. Rashkovskaya. – M.: VYuZI, 1978. – 104 s.
23. Primak A.A. Ugolovnaya otvetstvennost za prestupleniya, posyagayuschie na ustanovlennyiy poryadok ispolneniya nakazaniya v vide lisheniya svobody: Dis. ... kand. yurid. nauk: 12.00.08 / Aleksandr Aleksandrovich Primak. – Krasnoyarsk, 2003. – 244 s.

Рецензент: кандидат юридичних наук, ст. науковий співробітник Тичина Д.М.

УДК 342.9

Трофімцова О.А.,

здобувач кафедри цивільного, господарського та кримінального права
Інституту права та суспільних відносин Університету «Україна»

НОВА СИСТЕМА ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

В даній статті розглянуто нову систему досудового слідства України та шляхи її удосконалення. Також запропоновані ґрунтовні висновки та пропозиції, щодо розглядаємої тематики.

Ключові слова: досудове слідство, система, шляхи удосконалення, досудово-правова система.

Трофімцова О.А.,

соискатель кафедры гражданского, хозяйственного и уголовного права

Института права и общественных отношений Университета «Украина»

НОВАЯ СИСТЕМА СЛЕДСТВИЕ УКРАИНЫ И ПУТИ ЕГО СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ

В данной статье рассмотрена новая система досудебного следствия Украины и пути ее совершенствования. Также предложены основательные выводы и предложения по рассматриваемой тематике.

Ключевые слова: досудебное следствие, система, пути совершенствования, досудебное-правова система.

Trofimtsova O.A.,

Researcher Department of Civil, Commercial and Criminal Law
Institute of Law and Public Relations of the University «Ukraine»

NEW PRE-TRIAL INVESTIGATION UKRAINE AND WAYS OF ITS IMPROVEMENT

In this article the new system of pre-trial Ukraine and ways of its improvement. Background is that formed during the pre-trial and legal reform in accordance with the requirements of PD the transitional provisions of the